

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net

28 липня 2011 року № 28 (400)

І ЗІЙШЛА НА ВКРАЇНСЬКУ ЗЕМЛЮ БОЖА БЛАГОДАТЬ...

Сьогодні, 28 липня, в День пам"яті Святого рівноапостольного великого князя Київського Володимира, Українська Православна Церква Київського Патріархату проводить святкові, урочисті заходи з нагоди 1023-ї річниці Хрещення Київської Русі-України, а також 1000-ліття закладення собору Святої Софії.

Величаві святкування в столиці нашої Батьківщини відбуваються за участі десятків тисяч вірних УПЦ КП та її духовенства, які прибули з усіх регіонів України, щоб спільно помолитися Господові, попросити у Всевишнього кращої долі для українського народу та провести хресну ходу.

Святкування розпочалися урочистим Богослужінням у Володимирському патріаршому кафедральному соборі: вчора о 17 годині – Всенічним бдінням, сьогодні з 10 години тут триває Божественна літургія. Богослужіння очолює Патріарх Київський і всієї Руси-України святійший Філарет у співслужінні єпископату і духовенства Київського Патріархату.

По закінченні Літургії розпочинається хресна хода – від Володимирського патріаршого собору – до пам"ятника Святому Володимиру. Торік у такій хресній ході взяли участь близько 20 тисяч вірних, у тому числі – 1,5 тисячі духовенства. Цьогорічна хода зібрала ще більше учасників. Прямуючи до пам"ятника Володимирові-хрестителю, вони зроблять зупинку на Софійській площі, де завершать молебень з нагоди 1000-ліття закладення собору Святої Софії.

Серед учасників хресної ходи – багато активістів Конгресу Українських Націоналістів на чолі з Головою Конгресу Степаном Брацюнем. У всіх – піднесений, святковий настрій.

– Понад тисячу років тому, – говорить Степан Брацюнь, – сюди, на київські пагорби, зійшла із неба Божа благодать, осінила всю українську землю, наш народ став християнським, прийнявши благоговійний дар Всевишнього – хрещення, здійснити яке волею Божою було даровано князеві Володимиру Великому. Ця знакова подія – невмируща для кожного, хто носить у серці нашого Господа Ісуса Христа, сина Божого, хто береже Віру, Надію, Любов.

І сьогодні, звертаючи свої погляди до небес, ми просимо: "Зійди на вкраїнську землю, Божа благодать. Допоможи нам здолати зло на своїй землі, засіяти її миром, любов"ю та злагодою..."

О.ДМИТРЕНКО

ПАМ'ЯТЬ

НЕЗАБУТНІ ЛИЦАРІ ДУХУ

"Моя Вітчизна – це золотим збіжжям хвилююче землемор'я, загуслі фабриками широколежні донецькі кряжі, шипучі міста, села в садах кучерявих, ліси зеленостінні, луги шовкові, срібнолентні ріки і верхів'я далеких замріяних гір".

"Моя Вітчизна" С.Фостун, Лондон 1993

Тих, кого лідерка-прогресистка хотіла позбавити звання героїв, недоречно звинувачувати у зраді, а тим більше у відсутності патріотизму. Вони боролися за свою Вітчизну, вирвалися з рук смерті у 40-х і загинули тут, у вже незалежній Українській державі, за яку страждали.

Сім літ тому спекотного липневого дня чорний вихор смерті безжально вирвав з нашої когорти вірних синів: письменника-журналіста, головного редактора газети "Українська думка", часопису "Сурмач", доктора юридичних наук, майора Святомира Фостуна, генерального секретаря Об'єднання Бувших Вояків Українців у Великій Британії, хорунжого Маркіяна Шептицького, голову ОБВУ у м. Ругбі Володимира Пігея, члена Конгресу, громадського діяча зі Львова Романа Панкевича.

Тоді, після урочистостей у Сприні з нагоди 60-річчя УГВР, вони поверталися після вшанування дивізійників в урочищі Кутовець між селами Ляцьке-Червоне і Ясенівці по трасі Золочів-Львів. Тут перед скрутом на Перемишляни вони зустріли смерть. Ось уже сім літ поспіль на цьому місці відбуваються акції вшанування їхньої пам'яті біля меморіального знаку, який встановлено конгресівцями за підтримки ОБВУ.

Священики Тарас (УГКЦ) та Михайло (УАПЦ), парохи з найближчих сіл, відправили панахиду в супроводі церковного хору с. Курович. Після цього відбулося громадське віче, під час якого виступили вдова Люба Фостун, син Панкевича Богдан, депутат Львівської міської ради, Андрій Микуш, член Проводу ЛОО КУН, депутат двох скликань обласної ради.

Ведучий Ігор Данилиха, голова Секретаріату ЛОО КУН, зачитав кілька уривків з творів С.Фостуна, а на завершення подякував родичам, знайомим, побратимам, конгресівцям з Перемишлян і Золочева, вірним УГКЦ, УАПЦ, які щороку тут зустрічаються і доглядають за пам'ятним знаком. Присутні подякували головному організатору акції, ветеранові КУН Ярославові Лемику, а також з приємністю вислухали привітання від голови ОБВУ у Великій Британії Петра Кіщука, яке він передав присутнім з Туманного Альбіону. Цього року йому виповниться 95, але він не полишає активної громадської діяльності. Такі вони, патріоти. Енергійні та нескорені.

Ігор ДАНИЛИХА

ІНТЕРВ'Ю З ПОЛІТИКОМ

МИ ЩЕ РОЗПРАВИМО КРИЛА

Роману Дідусеві, заступнику голови Конгресу Українських Націоналістів, таки вдалося приємно здивувати галицьку громаду. На традиційному молодіжному фестивалі патріотичної пісні, який щороку проводиться в селі Зашків Жовківського району на Львівщині – батьківщині Євгена Коновальця, а цього літа був присвячений ще й 120-літтю від дня народження видатного провідника, Роман Дідусь вийшов на сцену і – заспівав. Пісню відразу підхопили всі присутні, і вона, здавалося, широкою повноводою рікою вливалася в груди кожного українця, промовляючи до серця, будячи свідомість, зовучи за собою. Це був момент абсолютного порозуміння людей, не зважаючи на вік, політичні переконання чи коло зацікавлень.

Розмовляючи з одним із лідерів українських націоналістів, я мимоволі згадала цей випадок, адже проблема лідерства займає на сьогоднішній політичній арені особливе місце.

– То ж яким, на вашу думку, повинен бути політичний лідер? – запитую пана Дідуся.

– Простим і зрозумілим для усіх. Для людей різного віку, з різною освітою, які мають різні інтереси.

– Тоді поговоримо про молодь. Чим більше цікавлюся історією України, читаю на цю тематику різні наукові праці й архівні матеріали, тим більше переконуюся: споконвіку українця українцем робило передусім виховання. І це – незважаючи на величезну силу, яку має генетичний код нації, особливості культури, суспільно-політичну ситуацію. Вище сказане було лише матеріалом, з якого умілий виховник, як з воску, ліпив постать, особистість. Процес цей починався вже вдома, від випасання трирічними малюками (саме цей вік вважали найбільш сприятливим для засвоєння азів науки) гусей, качок, а пізніше – і поросят. І йшлося передусім не про допомогу дорослим, бо яка там ще з такого "пастуха" поміч, а про виховання з раннього віку розуміння важливості праці, її корисності, суспільної ваги. Адже з ускладненням виконуваних обов'язків і функцій зростав статус малого робітника в середовищі, зокрема, у його власних очах. Таким чином в дитини з раннього віку формувалася потреба працювати і повага до людей, праці. А разом з тим і відчуття себе як невід'ємної складової суспільства, його важливої і корисної частки. Звідси: бути корисним громаді, внести кошти на громадські цілі, прислухатися до громадської думки, намагатися заслужити шану в громаді і рівно ж – боятися її осуду.

Закінчення на 2-й стор.

ІНТЕРВ'Ю З ПОЛІТИКОМ

МИ ЩЕ РОЗПРАВИМО КРИЛА

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Одночасно через працю виховувалася любов до землі, обожнювання її: земля-матінка, земля-годувальниця, свята земленька, – казали наші предки. З отих почуттів виростала любов до Батьківщини, патріотизм. І ще одне почуття, яке було обов'язковим вислідом виховного процесу, – глибока повага до старших, схиляння чола перед їхньою мудрістю й досвідом. Ось на такому міцному фундаменті будувалися моральні, громадянські, економічні, патріотичні й загальнолюдські засади молодої людини. І це так би мовити найпростіший, так званий селянський, тип. Коли ж до цього додавалася освіта… Згадаймо лише знамениту козацьку школу джур, яка по суті не була школою в буквальному розумінні. Такий екскурс в глиб історії, пане Романе, я роблю для того, щоб акцентувати увагу читача на тому, що Україна споконвіку мала добрі традиції виховання молоді й шкільництва. Вже не кажучи про те, що вона належить до небагатьох держав, які мали писемність у найдавніші часи. Тобто, що ми маємо чим пишатися і на що опертися, якби зараз держава взяла на себе відповідальність за відродження української школи чи, правильніше буде сказати, виведення її зі штучно створеного кризового стану. Сьогодні цю просвітницьку роботу повинні взяти на себе громадські, партійні організації.

– До слова хочу сказати, що КУН одним з перших серед ідеологічних структур почав розгортати молодіжну сітку. Саме з метою виховання молоді в дусі патріотизму, любові до Батьківщини. Крім того, підростаючи, навчаючись і працюючи поруч з дорослими, молоді люди переймають науку державотворення. В цій роботі опираємося і на історичні традиції, і на власні, вже сучасні напрацювання. До речі, значно пізніше за нашим прикладом почали утворювати молодіжні осередки й інші партії та організації.

– Розкажіть, будь ласка, про цю роботу.

– Насамперед, молоді повинно бути цікаво. Для цього було створено "Тризуб" імені Степана Бандери, Молодіжний Націоналістичний Конгрес, а пізніше – Молодіжну та Спортивну референтури.

– Здається, не без вашої ініціативи.

– Так. Але суть не в тому. Головне, молодим людям сподобалося членство в цих організаціях. Бо воно докорінно змінило їх життя, яке відразу наповнилося рухом, змістом. Особливо заохочується творча ініціатива. Члени референтури самі придумують і організовують різні заходи – змагання, фестивалі, концерти. Все це в першу чергу вписується в коло їхніх зацікавлень. Єдине, чого вимагаємо, щоб усі заходи були змістовними, носили національний характер і служили інструментом досягнення виховних цілей, про які я вже говорив. Як вони це роблять? По-різному. Наприклад, усім сподобалася дискотека, на яку вхід у вишиванці був безкоштовним.

– Чи не перетворюється при цьому вишиванка на таку собі перепустку, яку після використання можна викинути?

– Спочатку, можливо, й так. Але тільки для невеликого кола молоді. Адже тон задають ті, для кого вишиванка – святиня, і дуже приємно дивитися, коли поволі це почуття заполонює інших. Тим більше, що ми не зачиняємо дверей перед тими, хто не є членами організації, а прагнемо подавати їм приклад.

– Зараз у цілому світі є популярними молодіжні табори.

– Це далеко не новий, але дуже ефективний засіб виховання. Ми запрошуємо до таборів дітей віком 13–14 років. Звичайно за згодою батьків. Там вони не лише активно відпочивають, але й відбувають певний вишкіл. Організація такого табору – справа не проста. Насамперед, вибір місця. Воно має бути мальовничим і мати прив'язку до історичних подій. Організовуємо їх у Карпатах, Криму, на Хортиці. Далі має бути дуже цікава програма, до реалізації якої залучаються фахівці з різних галузей – священики, історики, філологи, літератори, науковці, спортивні тренери. Кожен день починається і закінчується молитвою. А далі заняття, які тренують тіло, гартують дух і просвітлюють розум, несуть нову цікаву інформацію, виробляють нові навики і вміння.

Роман ДІДУСЬ

– На фестивалі на честь 120-річчя від дня народження Євгена Коновальця ви вийшли на сцену і заспівали. Спеціально готувалися чи це був експромт?

– Готувався. Хоч мені це не вперше. Співав колись навіть у вокально-інструментальному ансамблі, бавив людей по весіллях – був такий період у моєму житті. Просто пісня – могутній об'єднуючий фактор. Особливо пісня патріотична. Ви ж тільки вслухайтеся, який прекрасний текст написав Євген Заставний з Кам'янки Бузької (*наспівує*):

Ми загублені діти твої, Україно.
Ми не встали з колін,
Хоч ти шанс нам давала не раз.
Ти пробач, ти пробач, що були ми наївні
Що повірили свято
В нікчемний словесний маразм.

Так-так. Це той самий автор, який писав пісні і для Назарія Яремчука, і для Павла Дворського. Послухайте, як потужно звучить заклик:

Ти повір нам, і ми ще розправимо крила,
Доведемо, що нація ми, що ми гордий народ.

Не дивно, що учасники фестивалю відразу підхопили слова. Вперше ми виконали її разом із співачкою Софією Фединою. Мали співати разом і на цьому фестивалі, але… Софійка чомусь не приїхала. Не міг же я насправді зривати програму. Та й мусив же хтось показати юнакам і дівчатам, що справжні бійці не здаються, і що безвихідних ситуацій не буває (*сміється*).

– Вам це вдалося.

– Головне – що мене підтримали, – жартує.

– Пане Романе, тепер часто доводиться чути про новітні інформаційні технології, а як ви ставитеся до добрих старих традицій, зокрема, просвітництва?

– Все нове – давно забуте старе. Процеси глобалізації в житті світового соціуму відбуваються й без нас. А в нас відбувається ось що. Народ із здобуттям незалежності дістав можливість спілкуватися з цілим світом – бачити, чути, самому брати участь. Відбулася певна переоцінка цінностей: "їхнє" – нове, цікаве, "наше" – старе, нецікаве. Відповідно – зміщення акцентів моральних, психологічних. Водночас це взяли на озброєння політтехнологи, які прибули сюди на запрошення противників розвитку справді української державності. Вони власне мали на меті відволікти увагу народу від насущних державотворчих проблем, перевівши їх розв'язок в площину побутову, релігійну (міжконфесійну), міжнаціональну (ґвалт, гине російська мова!). Таким чином лише поглибився вакуум у політичній свідомості вихованого радянською владою покоління. Переконаний, що хоч дехто вважає просвітницьку роботу анахронізмом, вона сьогодні, як ніколи, на часі. І Конгрес Українських Націоналістів приділяє їй багато уваги.

– А форми і методи?

– Вони різні. Наприклад, на фестивалі у Зашкові стрижнем програми була військова гра. Молодь любить подібні забави, під час яких треба продемонструвати кмітливість і спритність, крім того, це був ще й урок з історії УПА. Гра містила театралізовані сцени, в яких було показано не лише те, що УПА воювала і з більшовиками, і з гітлерівцями, але й причини цієї боротьби. Це дуже важливо особливо в контексті останніх, я сказав би ганебних подій і фактів, яким за нормальних умов не мало б бути місця в Україні. В усякому разі жодна цивілізована держава собі б цього не дозволила. Маю на увазі і переписування нашої історії чужоземними "спеціалістами", які чомусь нібито її краще знають, і закриття українських шкіл в Одесі, і те, що голова Верховної ради дозволяє собі заявляти з телеекрана, що українська мова, бачите, не витримує конкуренції з російською. А чому вона взагалі має з нею тут конкурувати?! Є робота, процес якої менш помітний, але зате помітний результат. Маю на увазі насамперед роз'яснювальну роботу серед населення, спрямовану на те, щоб не допустити провокацій, як це, зокрема, сталося 9 травня цього року. До речі, життя ставить щоразу інші завдання. Зараз на часі, на мою думку, навчити публічних людей поведінки, адекватної до ситуації. Ми почали розмову з фестивалю патріотичної пісні в Зашкові. Це дуже цікавий і потрібний захід. Колись започаткований Конгресом. Нині фестиваль об'єднує всі патріотичні сили, що є особливо важливим, взяти в ньому участь – честь для будь-якого виконавця. Однак сцена фестивалю аж ніяк не є місцем висловлення думок, демонстрації переконань, які йдуть у розріз з його ідеєю. Це якби ви запросили до хати гостей, пошанували їх добре, а вони замість "дякую", розповіли вам, які ви погані. Між тим, соліст Сашко Положинський дозволив собі зі сцени фестивалю недобре говорити про Степана Бандеру. В результаті нам довелося мало не рятувати Сашка від розгніваної публіки, перед якою той кілька разів вибачався.

– Як виглядає сьогодні львівська організація КУНу в цілому?

– Конгрес Українських Націоналістів загалом чисельно багато втратив. Пригадуєте, як усе починалося на початку дев'яностих? До речі, зі Львова. Приїхала Слава Стецько і – почалося. На гребені хвилі національного відродження утворилася дуже потужна організація. Однак не слід забувати, що в її фундамент відразу було закладену міну радянськими спецслужбами.

Як це робилося, розповім з власного досвіду. Я працював тоді в Кам'янці Буській. Так от, мій добрий знайомий, політичний і громадський активіст, на святвечір, перед вечерею, впав на коліна перед сім'єю і розкаявся в тому, що він за завданням органів КГБ рекомендував людям, які йому довіряли, обрати на посаду голови впливової громадської організації їхнього агента. Зрозуміло, якими були наслідки діяльності цієї кандидатури. Серед кунівців теж було немало засланих козачків. Ще багато хто прийшов з кар'єристських мотивів. Інші просто хотіли втриматися на плаву. Цілком закономірно, що з часом ці люди відійшли від організації. Це було неминуче, бо їм була чужою національна ідея. Разом з тим, було допущено багато помилок в організаційній діяльності, які призвели до якісних втрат, бо люди, які нас залишили, успішно знайшли себе в інших організаціях. Але попри все, Львівська організація Конгресу й сьогодні залишається найбільш чисельною в порівнянні з іншими областями. Сказав би також – найбільш дисциплінованою. Вона має добру громадську опінію.

– Чому ж тоді виборола так мало депутатських мандатів? Адже колись лише на Львівщині було близько 400 депутатів різних рівнів, які представляли КУН. Сьогодні ні в міській, ні в обласній радах нема жодного.

– Це дуже прикрий факт. Він є своєрідною платою громади за вірність ідеям помаранчевої революції. Те, що її лідери розсварилися між собою, – не просто втрата громадської опінії. Це – крах ідей, надій, задумів, які виборці на них покладали. Це – образа . Це і недостатня робота керівництва ЛОО на всіх рівнях, а іноді – просто бездіяльність, жахлива пасивність депутатської фракції (7 осіб) у Львівській обласній раді та інші проблемні питання, про які говорити не маю права, бо дотримуюся 6-ї точки Декалогу Українського Націоналіста. Я бачив, знаю, як відбувалися останні вибори. Люди голосували не серцем, не розумом, а злістю. Звичайно, у тому, що сталося, в першу чергу не знімаю провини з себе. Водночас, до честі організації, скажу, що пишаюся тим, що серед нас практично не було перебіжчиків до інших партій. Воно, знаєте, при своєму гетьмані ти козак, а при чужому – тушка (*сміється*). Але ми обов'язково вийдемо з цієї кризи. Дамо собі раду і з дрібними неполадками. Бог і люди бачать усе. І все зміниться на краще. Це не просто надії. Це стратегія праці. Колись генерал УПА Василь Кук казав нам: "Хлопці, вам буде значно важче, ніж нам, бо ми йшли і бачили ворога, а позаду були побратими. Ви ж цього ворога не бачите й не знаєте. Набагато легше здобути державу, ніж її розбудувати. Але пам'ятайте: Україна – понад усе." Пам'ятаємо. Й іншим не дамо забути.

Леся РУПНЯК

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-33-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ДОБРОДІЙНІСТЬ

НА РАДІСТЬ ДІТЯМ І БАТЬКАМ

Днями відомий меценат Андрій Лопушанський знову порадував своїх земляків чудовим подарунком. Цього разу його увагу та добродійність відчули мешканці містечка Турка. Тут, на вулиці Молодіжній, Благодійний фонд Андрія Лопушанського збудував дитячий майданчик. 26 липня його було передано в користування справжнім господарям – дітям. А раділи з цієї нагоди не лише малюки, а й дорослі – батьки, бабусі з дідусями, одне слово, усі, в чиїх родинах підростають дітлахи.

Власне про подарунок турківчани знали заздалегідь. Адже ще на відзначенні Дня міста, привітавши земляків із святом, Андрій Лопушанський розповів, що в планах його Фонду – будівництво дитячого майданчика. Дуже скоро мешканці Турки переконалися, що слово мецената не розходиться з ділом. Тож переконані, що незабаром він реалізує ще одну свою обіцянку – встановити пам'ятник Степанові Бандері. До слова, роботи вже розпочалися, і цей факт вселяє турківчанам віру: постане Провідник у їхньому містечку, в краї, який зродив легіон українських героїв..

Марина ГРИНЬ

На світлині: дитячий майданчик у Турці – дарунок Благодійного фонду Андрія Лопушанського

АКЦІЯ

КОНГРЕС НЕ ДОЗВОЛИТЬ ВТЯГНУТИ УКРАЇНУ В "РУСКІЙ МІР"

26 липня Конгрес Українських Націоналістів провів пікетування посольства Російської Федерації в Києві, протестуючи проти намагань втягнути Україну в так званий "Руській мір".

До акції, приуроченої до чергового приїзду Патріарха Кіріла (Гундяєва) в Україну, приєдналися представники Української партії, УНСО та Всеукраїнського Братства Святого Андрія Первозванного.

Голова Секретаріату Головного Проводу КУН Володимир Манько, відкриваючи захід, наголосив, що КУН та інші патріотичні сили виступають не проти самого приїзду Патріарха РПЦ, а проти концепції "Руского міра", яку той активно насаджує українцям.

"Вже два десятиліття ми у своїй незалежній державі розбудовуємо український світ, тому ідеї Патріарха РПЦ щодо "Руского міра" ми вважаємо провокативними і такими, що несуть розкол українському суспільству", – підкреслив Володимир Манько.

Він переконаний, що візити Патріарха Кіріла давно вийшли за рамки пастирської діяльності, натомість вони мають чіткий політичний підтекст – втягнути Україну в новітню російську імперію.

Українські православні церкви зможуть об'єднатися, якщо їм не заважатимуть зовнішні сили. Так вважає голова Київської міської організації КУН Юрій Шепетюк.

"Проте РПЦ намагається звести нанівець зусилля українського духовенства, постійно нацьковуючи УПЦ МП на Українську православну церкву Київського патріархату. На жаль, сьогодні УПЦ МП часто проводить агресивну, не характерну для духовної структури політику, – захоплює українські святині, храми інших конфесій тощо. Проте ми не допустимо свавілля московських церковників і зумієм захистити українські храми", – підкреслив він.

ЗАПИТУЙТЕ – ВІДПОВІДАЄМО

"НАРОДНИЙ АДВОКАТ" ДІЄ

Як уже повідомлялося, в Старому Самборі на Львівщині з ініціативи мецената Андрія Лопушанського відкрито безплатну юридичну консультацію "Народний адвокат", послуги якої оплачуються Благодійним фондом Андрія Лопушанського. Щосуботи юрист з Києва Марина Коток проводить прийом відвідувачів.

– Приїжджаю ранішнім поїздом, – розповідає вона, – а мене вже задовго до призначеного часу чекають люди. Збирається 20–30 осіб. Переважно літнього або середнього віку, діти війни. Як правило, я не перший юрист, до якого вони прийшли зі своїми бідами, однак їм усюди відмовили. Стараюся зробити все, що в моїх силах.

Марина зауважує, що часто люди звертаються з однаковими або схожими проблемами, головним чином тому, що їм важко розібратися в чинному законодавстві. Тому, гадаємо, відповіді на ці запитання будуть цікавими для широкого кола наших читачів. Адже багато хто з них не має грошей на платного адвоката, а до Старого Самбора їхати далеко. Сьогодні ми відкриваємо на сторінках газети нову рубрику, у якій Марина КОТОК даватиме консультації на типові звернення її клієнтів.

"Чи маю я, як дитина війни, право на щомісячну доплату до пенсії?" – запитує Марія Федорівна Антошик з с.Верхній Лужок Старосамбірського району.

Марина Коток: Відповідно до положень статті 1 Закону України "Про соціальний статус дитини війни" дитиною війни є особа, яка є громадянином України та якій на час закінчення (2 вересня 1945 року) Другої світової війни було менше 18 років. Зазначений Закон України встановлює не тільки ряд пільг для дітей війни, а й передбачає виплату державної соціальної допомоги у вигляді надбавки до пенсії чи щомісячного довічного грошового утримання або соціальної допомоги (залежно від того, що отримує людина) у розмірі 30 відсотків мінімальної пенсії за віком.

Проте ситуація на практиці склалася така, що громадяни не отримують належну їм за Законом надбавку, а змушені йти до суду, оскільки управління Пенсійного фонду України, до яких звертаються громадяни, відмовляють в нарахуванні такої надбавки, посилаючись при цьому на те, що в законодавстві немає жодного нормативного акту, який би був прийнятий на виконання Закону України "Про соціальний захист дітей війни", не визначено на законодавчому рівні, за рахунок яких коштів і джерел та в якому порядку обчислюється розмір надбавки. Проте таке посилання управління Пенсійного фонду є необґрунтованим, оскільки право на доплату до пенсії встановлено Законом України, а закони мають вищу юридичну силу перед іншими нормативно-правовими актами. Таким чином відсутність порядку нарахування та виплати соціальної допомоги не повинна впливати на законодавчо встановлене право громадян на отримання такої допомоги. У зв'язку з цим, громадянам, які отримали відмову управління Пенсійного фонду у нарахуванні доплати до пенсії у розмірі 30 відсотків мінімальної пенсії за віком, необхідно подати до суду адміністративну позовну заяву про визнання дій управління Пенсійного фонду незаконними на зобов'язання вчинити дії з нарахування та виплати надбавки до пенсії у розмірі 30 відсотків мінімальної пенсії за віком. До позовної заяви додаються копії паспорта, пенсійного посвідчення з відміткою про статус дитини війни, копія ідентифікаційного номера, квитанція про сплату державного мита та копія відповіді управління Пенсійного фонду. Документи до суду подаються в двох екземплярах. Слід звернути увагу ще на один момент. Провадження у справах про нарахування допомоги дітям війни відбувається за правилами адміністративного судочинства, встановленого нормами Кодексу адміністративного судочинства України. Відповідно до частини 1 статті 99 Кодексу Адміністративного судочинства України, для звернення до адміністративного суду за захистом прав, свобод та інтересів особи встановлюється шестимісячний термін, який, якщо не встановлено інше, обчислюється з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення своїх прав, свобод чи інтересів. Таким чином, за цією нормою, особа, яка має статус дитини війни і звертається до суду, має право вимагати зобов'язати управління Пенсійного фонду нарахувати соціальну допомогу тільки за останні шість місяців перед поданням позову. Проте, згідно з частиною 2 статті 87 Закону України "Про пенсійне забезпечення", суми пенсії, не одержані своєчасно з вини органу, що призначає або виплачує пенсію, виплачуються за минулий час без обмеження будь-яким терміном. Таким чином, можна говорити про те, що ця норма є спеціальною по відношенню до норми статті 99 КАС України, а тому має пріоритет. Проте в реальності громадяни змушені звертатися тільки за нарахуванням їм лише за останні шість місяців, оскільки коштів у бюджеті не вистачає, і у випадку присудження судом до виплати допомоги за весь час дії норми (а це кілька років) чекати виплати грошей доведеться дуже довго.

– Я пенсіонерка, виховала п'ятеро дітей. Чи маю я право на одноразову грошову винагороду матерям, яким присвоєно почесне звання "Мати-героїня"? – запитує Розалія Григорівна Вдовиченко зі Старого Самбара.

Марина Коток: Відповідно до Указу Президента України "Про одноразову винагороду жінкам, яким присвоєно почесне звання "Мати-героїня", від 25 грудня 2007 р. з 1 січня 2008 року було встановлено одноразову винагороду жінкам, яким присвоєно почесне звання України "Мати-героїня". Зазначена винагорода визначена в десятикратному розмірі прожиткового мінімуму, встановленого для працездатних осіб. При цьому, для обчислення розміру винагороди, починаючи з 2011 року, береться розмір прожиткового мінімуму для працездатних осіб, який установлено на 1 січня року, в якому жінці було присвоєно почесне звання. На перше січня 2011 року розмір прожиткового мінімуму для працездатних осіб становив 941 гривню. Якщо почесне звання було присвоєно у 2010 році, до уваги береться розмір прожиткового мінімуму для працездатної особи станом на 1 січня 2010 року. Проте, якщо почесне звання було присвоєно у 2008–2009 роках, відповідно до зазначеного вище Указу Президента, винагорода призначається, виходячи з розміру прожиткового мінімуму для працездатних осіб, який діяв у грудні 2008 року.

Для отримання винагороди жінка, якій присвоєно почесне звання, або уповноважена нею особа, подає органу соціального захисту населення за місцем реєстрації зазначеної жінки заяву про виплату винагороди, копію сторінок паспорта, копію посвідчення про присвоєння почесного звання України "Мати-героїня". Якщо до органу соціального захисту населення звертається представник жінки, то такий представник повинен надати нотаріально посвідчену довіреність на право представництва. Виплата винагороди здійснюється згідно з відомістю, яка складається органом соціального захисту за формою, затвердженою Міністерством освіти і науки, молоді та спорту за погодженням з Міністерством соціальної політики, через відділення поштового зв'язку Українського державного підприємства поштового зв'язку "Укрпошта" або шляхом перерахування коштів на особистий банківський рахунок. У тому випадку, якщо винагорода не була виплачена жінці, яка має на це право і звернулася в установленому порядку до органу соціального захисту населення, така жінка має право звернутися до суду за захистом свого порушеного права.

позиція

КОЛАБОРАНТИ

Василь ШПІЦЕР

Про колабораціонізм українських націоналістів (часто маючи на увазі всіх українців) з нацистами багато говорили й говорять радянські, польські і навіть декотрі сьогоднішні українські історики. Останнім часом ця тема набула якогось нездорового наполегливо-стверджувального характеру. Вона постійно фігурує у виступах та промовах російських і проросійськи налаштованих українських політиків, польських журналістів і громадських діячів, розглядалася і підтримана у Європарламенті. Для прикладу подаю цитату із статті польського журналіста Міхала Кацевича від 13 лютого 2011 р. під назвою "Українські націоналісти хочуть нам відібрати Підкарпаття": "Уявіть собі матч турніру Євро-2012 у Львові. Новий, гарний стадіон побудовано в останню мить. Спортивні кореспонденти зі всього світу повторюють, що зустріч відбудеться на стадіоні імені Степана Бандери, і пояснюють, що патрон був лідером українського підпілля з часів II світової війни і колаборував з гітлерівцями". Долучився до антиукраїнського хору і львівський історик Василь Расевич, який у статті "Хто ви, вороги України?" від 4 квітня 2011 р. пише: "…українські націоналісти на цей час (4 липня 1941 р. – **В.Ш.**) не були ворогами німців, вони якраз з ними тісно колаборували". Можна згадати й зініційовану польськими та російськими представниками Резолюцію Європарламенту від 25 лютого 2010 р., яка стосується присвоєння звання Героя України Степанові Бандері – жертві польських та німецьких репресій, в'язню польських та німецьких концентраційних таборів, вбитому у Німеччині агентом КДБ .

Радо підтримали цю брудну кампанію й німці: взялися судити українця Івана Дем'янюка, вини якого не довели ні ізраїльський, ні американський суди, за злочини, нібито вчинені у німецькому концтаборі. Але ж ці жахливі злочини творилися з волі і за наказом німецьких офіцерів-нацистів, багато хто з яких сьогодні у спокої доживає свого віку у тій же Німеччині. А німецький народ не тільки не чинив супротиву діям гітлерівської машини, яку сам привів до влади, але залюбки користувався працею полонених та примусово вивезених до Німеччини українських юнаків і дівчат. Нащадки нацистів, мабуть, сподіваються, що, засудивши українця, змиють з рук своїх батьків і дідів кров мільйонів невинно убієнних українців, росіян, поляків, євреїв, циган та представників інших народів.

Тим самим у суспільній свідомості європейців (і не тільки) формується думка, що найбільшими колаборантами, а, відповідно, і найбільшими ворогами людства у роки Другої світової війни були українці. Разом з тим названі вище хулителі українців немов у рот води набрали, коли йдеться про співпрацю інших держав і народів з гітлерівським режимом. У цій статті, підготовленій на базі матеріалів, поширених у доступних джерелах інформації, я постараюся відхилити ширму з написом "український колабораціонізм" і показати приховані за нею деякі відомі, але старанно замовчувані факти співпраці з нацистами.

Отже, що таке колабораціонізм у сьогоднішньому трактуванні? В українській історичній і науковій літературі визначення колабораціонізму таке:

– "Колабораціоністи – особи, які співробітничали з окупаційними властями у країнах, тимчасово захоплених нацистською Німеччиною під час Другої світової війни. У кримінальному порядку колабораціоністи несли відповідальність як за зраду батьківщини та деякі інші державні і військові злочини". (Юридична енциклопедія, Київ, видавництво "Юридична енциклопедія" ім. М.Бажана, 2001 р., т.3, ст. 145);

– "Колабораціонізм – співпраця громадянина окупованої держави з окупаційною адміністрацією на шкоду цієї держави або її громадян". (Універсальний словник-енциклопедія, видавництво "Ірина", Київ, 1999 р., ст.669);

– "Колабораціонізм. Співробітництво із загарбниками в окупованих ними країнах під час Другої світової війни". (Новий словник української мови. Київ, видавництво "Аконіт", 1999 р., т.2, ст.284).

Очевидно, що ані українські націоналісти, ані українці взагалі не могли бути колаборантами, бо перед початком Другої світової війни держави Україна не існувало. Були держави Польща і Радянський Союз, які свого часу окупували і зліквідували відповідно ЗУНР і УНР. Більшість українців не вважали своєю батьківщиною Польщу чи СРСР, тому не можуть нести відповідальність "за зраду батьківщини".

Дивно, що сучасне українське трактування колабораціонізму (напевно, оперте на радянські визначення) називає колаборантами громадян і осіб, але мовчить про колаборантство на державному рівні. А даремно, бо саме там лежать причини виникнення воєн, окупацій і вільної чи невільної співпраці поневоленої або полоненої людини з окупантами. До того ж слово колабораціонізм походить від французького "collaboration", що означає співробітництво, спільна діяльність, співавторство. Важко уявити, як могла відбуватися "спільна діяльність" між нацистською Німеччиною і громадянином чи особою – масштаби не ті, – а от між державами, наприклад, Німеччиною та СРСР, "спільна діяльність" могла бути і насправді мала місце.

Найпершим прикладом "спільної діяльності" держав з нацистською Німеччиною, тобто, колабораціонізму, стала Мюнхенська угода, підписана 29–30 вересня 1938 р. в Мюнхені главами урядів Великобританії (Н.Чемберлен), Франції (Є.Даладьє), нацистської Німеччини (А.Гітлер) і фашистської Італії (Б.Муссоліні). Згідно з цією угодою відбулося розчленовування і ліквідація держави Чехословаччина. Скориставшись моментом, свої територіальні вимоги висловили Угорщина і Польща, яка 21 вересня денонсувала польсько-чехословацький договір 1925 р. про національні меншини та офіційно зажадала передачі Тешина і Спіша. Це дозволило Гітлеру виправдати анексію Судет "міжнародним" характером вимог до Чехословаччини.

Польща вже 2 жовтня ввела свої війська в Тешинську Сілезію й загарбала шматок чехословацької території з населенням 230 тис.осіб. Проте головним надбанням Польщі став промисловий потенціал захопленої території. Розташовані там підприємства давали наприкінці 1938 р. майже 41 відсоток чавуну, що виплавлявся в Польщі, і майже 47 відсотків сталі. Черчіль у своїх мемуарах писав із цього приводу, що Польща "…з жадібністю гієни взяла участь у пограбуванні і знищенні чехословацької держави". Не менш утішне зоологічне порівняння приводить в своїй книжці американський дослідник Болдуїн: "Польща і Угорщина, як стерв'ятники, відривали шматки вмираючої розділеної держави". Отже, в 1938 році соромитися ніхто не збирався. Навпаки, захоплення Тешинської області розглядалася як національний тріумф. Польська пропаганда захлиналася від захоплення. Так, 9 жовтня 1938 р. "Газета Польська" писала: "...відкрита перед нами дорога до державної, керівної ролі в нашій частині Європи вимагає найближчим часом величезних зусиль і вирішення неймовірно важких завдань" (Олександр Маначинський. "Викрутаси-38").

Цікавий історичний факт про співпрацю керівників Польщі і нацистської Німеччини подає Валерій Семиволос: "У 1934 році Гітлер уклав таємний договір з Пілсудським про війну з СРСР за українські та білоруські землі. За польсько-німецькою домовленістю, після спільної перемоги фашистської Німеччини і пілсудської Польщі над СРСР, окупована більшовицькою Росією у 1919–1920-х рр. територія Української Народної Республіки мала дістатися полякам, а німці отримали б Білорусь. Однак глава Польщі, українофоб й ініціатор репресій проти українців Й.Пілсудський несподівано для Гітлера помер. Через декілька днів у Берліні за наказом Адольфа Гітлера відбулися поминальні заходи на найвищому рівні…" (http://politiko.ua/blogpost27900).

Угорщина через місяць після укладення Мюнхенської угоди захопила частину південної Словаччини, а в березні 1939 р. за наказом Хорті угорські війська в кривавий спосіб окупували Карпатську Україну – внаслідок цього з ласки нацистів угорська держава одержала територію з населенням близько 1 млн. осіб. 20 листопада 1940 р. Угорщина приєдналася до Троїстого пакту, брала участь у вторгненні Німеччини й Італії в Югославію в 1941 р. Угорський уряд направив війська для підтримки Вермахту у війні проти Радянського Союзу, де угорське військо зазнало великих втрат під час Сталінградської битви.

З наближенням радянських військ до Будапешта керівник Угорщини Міклош Хорті намагався укласти сепаратний мир із державами антигітлерівської коаліції (подібно до того, як це зробили керівники Фінляндії та Румунії), але ці спроби були зірвані німцями. З 16 жовтня 1944 р. Хорті перебував у Берліні. 4 травня 1945 р. у Тіролі він здався американським військам. Союзницьке командування дозволило йому оселитися у Західній Європі. На запрошення португальського диктатора А.Салазара Хорті з родиною в 1949 р. оселився у м. Ешторілі (Португалія), де в мирі і спокої прожив до глибокої старості.

Словаччина в березні 1939 р. проголосила самостійність, а Йозеф Тісо сформував уряд і став Президентом Першої Словацької республіки. У своїй зовнішній політиці Перша Словацька республіка повністю орієнтувалася на інтереси гітлерівської Німеччини. Зокрема, Словаччина стала одним з перших учасників Другої світової війни, виступивши на стороні Третього Рейху при нападі на Польщу у вересні 1939 р. Формально Словаччина приєдналася до Троїстого пакту 24 листопада 1940 р. Згодом словацькі війська брали участь у війні проти Радянського Союзу.

У внутрішній політиці керівництво Словаччини також орієнтувалося на політику Німеччини. Це, зокрема, стосувалося створення де-факто монопартійної авторитарної політичної системи, а також депортації євреїв, закон про яку був підписаний Тісо у травні 1942 р. У серпні 1944 р., у зв'язку з активізацією у Словаччині діяльності партизанських загонів, Тісо звернувся до Гітлера по військову допомогу, тобто фактично ініціював окупацію країни німецькими військами.

З наближенням до Братислави військ Червоної армії у квітні 1945 р. Тісо залишив країну та втік до Баварії.

Отже, започатковуємо **список колаборантів**: ІТАЛІЯ, ВЕЛИКОБРИТАНІЯ, ФРАНЦІЯ, ПОЛЬЩА, УГОРЩИНА, СЛОВАЧЧИНА. І те, що вони потім були биті німцями, американцями чи московськими більшовиками, зовсім не знімає з них "почесного" звання колаборантів.

Друга світова війна, яка почалася відразу після підписання так званого Пакту Молотова-Ріббентропа, набирала розмаху, і Гітлер вирішив заручитися підтримкою не тільки Радянського Союзу, але інших потужних держав. Для цього було підписано Троїстий пакт (також відомий як Берлінський пакт 1940 р. та Пакт трьох держав) – договір, укладений у Берліні 27 вересня 1940 р., яким було створено військовий союз, відомий як "Країни Осі". Назва договору відображає початкову кількість договірних сторін, якими виступили нацистська Німеччина, фашистська Італія та Японська імперія. Відповідно до Троїстого пакту країни-учасниці зобов'язувалися впродовж наступних 10 років надавати одна одній політичну, економічну і військову допомогу та визначили сфери впливу в світі. Німеччина та Італія утверджували своє панування в Європі, а Японія – у Східній Азії.

Протягом 1940–41 рр. до Троїстого пакту приєдналася низка країн, що перебували у залежності від однієї з держав, які його уклали, а також тих, що через співробітництво з цими державами бажали вирішити власні зовнішньополітичні завдання – реалізувати територіальні претензії, забезпечити безпеку від нападу ззовні тощо.

Болгарське царство, у якому з 1934 р. цар Борис III встановив особисту диктатуру, в 1940-і роки стало союзником Німеччини у Другій світовій війні. Цар Борис III першого березня 1941 р. підписав Троїстий пакт. Тоді ж Болгарії було повернено вихід до Егейського моря. Потім на окупованих Болгарією теренах була проведена депортація євреїв.

Королівство Румунія – на початку вересня 1940 р. ультраправа політична організація "Залізна Гвардія" у спробі взяти владу до своїх рук перейшла до активних дій проти короля Кароля II. 5 вересня Кароль II під тиском легіонерів виїхав з країни, залишивши престол вакантним. 15 вересня був сформований новий уряд, у якому майже всі місця належали членам "Залізної Гвардії", а Хорія Сима став прем'єром країни. 23 листопада 1940 р. Румунія приєдналася до Берлінського пакту.

Нове фашистське керівництво проголосило Румунію націонал-легіонерською державою, а зовнішньополітичний курс країни спрямувало на співробітництво з Німеччиною та Італією. "Залізна Гвардія" після вересневого перевороту розпочала політику терору. Наприкінці осені по країні прокотилася хвиля політичних убивств. Ця політика легіонерів знайшла підтримку у нацистських лідерів Німеччини. На початку 1941 р. політичні вбивства стали неконтрольованими, а 21 січня легіонери наважилися виступити проти глави держави Йона Антонеску та керувати Румунією самостійно. Повстання легіонерів розпочалося єврейськими погромами в Бухаресті та найбільших містах Румунії.

23 січня проти легіонерів були кинуті внутрішні війська Румунії, а незабаром всі їхні виступи були придушені. Повстання мало важливі наслідки, оскільки "Залізна Гвардія" була розпущена, а єдиним лідером Румунії став Йон Антонеску. Він проголосив себе кондукетором (фюрером) країни та скликав вірний собі уряд. 1941 р. Антонеску втягнув Румунію у війну проти СРСР на боці Німеччини.

Королівство Югославії, окуповане нацистською Німеччиною 6 квітня 1941 р., було поділене країнами Осі на декілька частин: Німеччина, Італія, Угорщина і Болгарія анексували деякі

прикордонні області, а на решті територій були створені незалежні або маріонеткові держави.

Хорватія була визнана Віссю як незалежна держава. Офіційно Nezavisna Drjava Hrvatska (NDH) була королівством, а Томіслав II був коронований як король Хорватії, але де-факто країною керував генерал Анте Павеліч – лідер хорватської фашистської крайньо-правої партії (усташі), яка мала багато спільних рис із італійською фашистською партією і мала бази в Італії та Угорщині.

Усташі причетні до масових вбивств жителів Югославії. Першим законом, ухваленим у створеній з волі країн Осі Хорватії, став Закон про громадянство 30 квітня 1941 р., згодом появилися закони, відповідно до яких всі громадяни-неарійці (хорвати були зараховані до арійців) оголошені поза законом, тільки арієць міг стати громадянином Незалежної Держави Хорватії, інші вважалися такими, що "належать до держави". Тоді ж ухвалено закони про расову приналежність і про захист арійської крові й честі хорватського народу, заборонялися міжнаціональні шлюби. Закон про захист національної арійської культури хорватського народу 4 червня 1941 р. забороняв "неарійцям будь-яку участь у роботі громадських, молодіжних, спортивних та культурних організацій та установ хорватського народу, а також в літературній та журналістській діяльності, у сфері живопису, музики, архітектури, театру, кіно". У Незалежній Хорватії широко застосовувалися етнічні чистки.

Гейнц ГУДЕРІАН і Семен КРИВОШЕЇН у Бресті

15 червня 1941 р. Хорватія приєдналася до Троїстого союзу, 26 червня – до Антикомінтернівського пакту. 14 грудня 1941 р. Павеліч оголосив війну Великобританії і США (http://www.people.su/ua/84098).

Королівство Чорногорія – під протекторатом Італії й за згодою Німеччини було утворене 12 червня 1941 р. Стала державою і **Південна Югославія**.

Сербський генерал Мілан Недіч зробив спробу досягти визнання німцями Сербії як держави – наступника Югославії, а Петра II – як сербського монарха. 28 серпня він присягнув на вірність німцям і очолив "Уряд національного порятунку". Першого вересня оголосив по радіо про те, що буде співробітничати з німцями для того, щоб "зберегти ядро сербського народу". До кінця 1941 р. Недіч жорстоко розправлявся з партизанами. За час війни у Сербії загинуло понад 200 тис. осіб: партизанів, четників, людей в німецьких концтаборах. Наприкінці 1942 р. німці оголосили, що Сербія "повністю очищена від євреїв".

Продовжимо **список колаборантів**, так чи інакше задіяних у Берлінському пакті: БОЛГАРСЬКЕ ЦАРСТВО, КОРОЛІВСТВО РУМУНІЯ, ХОРВАТІЯ, КОРОЛІВСТВО ЧОРНОГОРІЯ, СЕРБІЯ, ПІВДЕННА ЮГОСЛАВІЯ.

Іспанія теж мала дружні стосунки і співпрацювала з нацистами. У громадянській війні, в якій перемогу здобули прихильники Франциска Франко, активну участь на боці переможців брали Німеччина й Італія. Перші німецькі літаки почали іспанську кампанію ще на початку серпня 1936 р., коли вони допомагали перевозити солдатів Франко з північної Африки до Іспанії. Протягом наступних місяців німецька військова допомога швидко збільшувалася. На початку листопада 1936 р. ці загони були офіційно з'єднані в легіон "Кондор". Легіон мав в своєму складі 100 літаків. Загалом близько 20 тис. німецьких солдатів служили в Іспанії. Крім того, на стороні Франко воювали й італійські загони.

Коли у вересні 1939 р. почалася Друга світова війна, Іспанія була ослаблена і спустошена громадянською війною і не наважилася прямо виступити на стороні Німеччини. Тому безпосередня допомога Франко союзникам обмежилася відправкою 40 тис. солдатів іспанської "Блакитної дивізії" на Східний фронт, яка брала участь у бойових діях на Ленінградському фронті під час зимової кампанії 1941–1942 рр.

Щодо **СРСР**, то досвід колабораціонізму московські правителі набули ще за часів татаро-монгольського іга. Московські, ростовські, суздальські та решта князів "країни Моксель" вірно служили золотоординським окупантам, нещадно грабуючи власний народ, – щоб і самим розкішно жити, і забезпечити гідну данину ханам-завойовникам (Володимир Білінський - "Країна Моксель, або Московія").

Відразу після підписання Великобританією, Італією та Францією ганебної Мюнхенської угоди комуністична сталінська влада підписала "ГЕНЕРАЛЬНОЕ СОГЛАШЕНИЕ о сотрудничестве…" між НКВД і ГЕСТАПО, в якому серед інших були і такі пункти:

"§1. п.1. Стороны видят необходимость в развитии тесного сотрудничества органов государственной безопасности СССР и Германии во имя безопасности и процветания обеих стран, укрепления добрососедских отношений, дружбы русского и немецкого народов, совместной деятельности ("спільна діяльність" французькою буде "collaboration", тобто, колабораціонізм – В.Ш.), направленной на ведение беспощадной борьбы с общими врагами…

п.2. Стороны поведут совместную борьбу с общими основными врагами:

– международным еврейством, его международной финансовой системой, иудаизмом и иудейским мировоззрением;

– дегенерацией человечества, во имя оздоровления белой расы и создания евгенических механизмов расовой гигиены.

п.3. Виды и формы дегенерации, подлежащие стерилизации и уничтожению, стороны определили дополнительным протоколом №1, являющимся неотъемлемой частью настоящего соглашения".

Далі в такому ж дусі. Угоду 11 листопада 1938 р. підписали МЮЛЛЕР і БЕРІЯ. До речі, чомусь деякі євреї воліють не бачити цих могутніх "друзів єврейства і юдаїзму", а призначають своїми ворогами українців, які на той час не мали навіть власної держави.

Документальне свідчення про колабораціонізм СРСР з нацистською Німеччиною міститься у великій (740 сторінок) книзі "Політичний словник" (Під редакцією Г. Александрова, В. Гальянова і Н. Рубінштейна) Державне видавництво політичної літератури при РНК УРСР, 1940 р., стор. 404–405: "Товариш Сталін в своїй доповіді на XVIII з'їзді партії (березень 1939 р. – В.Ш.) викрив провокаційні замисли політиків Англії і Франції, які прагнули викликати війну між Радянським Союзом і Німеччиною. Товариш Сталін ще тоді поставив питання про можливість добросусідських відносин між СРСР і Німеччиною. Заява товариша Сталіна була належним чином сприйнята в Німеччині. За пропозицією Німеччини були початі радянсько-німецькі торгово-кредитні переговори. 19 серпня 1939 р. вони завершились підписанням угоди, вигідної для обох сторін. Керуючись вказівкою товариша Сталіна про необхідність проводити політику миру, Радянський Уряд пішов назустріч бажанню, висловленому Німеччиною. В результаті переговорів, які мали місце в Москві між німецьким міністром закордонних справ Ріббентропом і товаришем Молотовим за участю товариша Сталіна, 23 серпня 1939 р. був підписаний договір про ненапад між СРСР і Німеччиною (сумнозвісний пакт Молотова-Ріббентропа – **В.Ш.**). Цей договір знаменував собою кінець ворожнечі обох країн, яка штучно викликалась стараннями англо-французьких імперіалістів… 28 вересня 1939 р., в результаті переговорів між товаришем Молотовим і Ріббентропом за участю товариша Сталіна, був підписаний в Москві радянсько-німецький договір про дружбу і кордон між СРСР і Німеччиною… Угоди, підписані СРСР і Німеччиною в 1939 р., не тільки знаменують собою рішучий поворот в радянсько-німецьких взаємовідносинах. Вони є міжнародною подією величезного історичного значення". В наведеній статті зі "Словника" скромно замовчується, що між 23 серпня і 28 вересня 1939 р. Радянським Союзом і Німеччиною була розчленована Польща, тому між ними появився спільний кордон.

Якщо Мюнхенська угода була прелюдією до Другої світової війни, то пакт Молотова-Ріббентропа став детонатором, що спричинив її вибух. Результатом початкового етапу сталінсько-гітлерівського колабораціонізму стала ліквідація держави Польща, окупація більшовицькою Москвою незалежних країн Латвії, Литви, Естонії та частини територій деяких держав.

Святкуючи успішний поділ Польщі, нацистська Німеччина і більшовицький СРСР 22 вересня 1939 р. у Бресті провели спільний парад військ. По центральний вулиці міста урочистим маршем пройшли підрозділи XIX моторизованого корпусу Вермахту (командуючий – генерал Гейнц Гудеріан) і 29-ї окремої танкової бригади Червоної армії (командуючий – комбриг Семен Кривошеїн).

Кінцеві наслідки співпраці комуністичного сталінського і нацистського гітлерівського режимів світ оцінив у 1945 р., і вони стали найтрагічнішими за всю історію людства. Теперішній Європарламент дав об'єктивну оцінку більшовицько-нацистському співробітництву та поставив на один щабель злочини Гітлера і Сталіна.

Отже, **список колаборантів** з повним правом доповнюють ІСПАНІЯ і РАДЯНСЬКИЙ СОЮЗ.

Якщо ж повернутися до справи колабораціонізму громадян (організацій, партій), то зупинимось на порівнянні масштабів співпраці з німцями росіян і українців. Дуже показова інформація про співпрацю росіян з німцями подана в "Учительській газеті" за 19 вересня 1989 р.: "Понад мільйон (! – **В.Ш.**) радянських громадян, зі зброєю в руках, воювали проти власного народу. На службу до Гітлера пішли: А.Власов, П.Краснов, А.Шкуро, П.Доманов, фон Паннвіц. Шість полків донського, кубанського, терського, сибірського козацтва загальною чисельністю понад 20 тис. осіб воювали в Югославії проти армії Тіто. Бригада Камінського, перетворена в 29-у гренадерську дивізію СС, разом з Туркестанським легіоном брала участь у придушенні варшавського повстання (хто чув про російську 29-у гренадерську дивізію СС? Зате у наші вуха наполегливо затовкали спотворені відомості про дивізію СС "Галичина" – **В.Ш.**)". Натомість, за оцінками істориків, кількість українців, що пішла на службу до Гітлера, не перевищувала 30 тис. осіб. Слід зауважити, що коли Власов та інші російські командири мільйонної армії воювали на стороні Гітлера проти Сталіна, то українці йшли до німців з наміром отримати зброю, щоб боротися за незалежну Україну. Хіба можна вважати сумірними величини 1 000 тисяч осіб і 30 тисяч?

Необхідно нагадати, що загальновідома не лише добровільна співпраця росіян, але і французів, данців, норвежців, татар, білорусів та інших народів із німцями за умов окупації останніми їхніх країн. Вищеназваних російських та інших колаборантів після війни судили і покарали, але Степан Бандера не потрапив під суд, хоча він легально проживав у Європі. Це свідчить, що не було жодних підстав для судового переслідування лідера українського національно-визвольного руху за колабораціонізм.

Стимули до колабораціонізму на державному рівні були різні: реалізувати територіальні претензії; допомогти своїм одноплемінникам, що проживали в інших країнах; убезпечитися від нападу ззовні; боротися проти комуністичного режиму, який погрожував світовою революцією, тощо.

Але окупованим (не німцями) і бездержавним народам співпраця з німцями подавала надію на здобуття незалежності і створення власної національної держави. Спочатку Гітлер виправдовував сподівання: незалежними стали Словаччина, Хорватія, Чорногорія, стала державою Південна Югославія. Натомість СРСР, маючи за спільника могутню нацистську Німеччину (пакт Молотова-Ріббентропа), не тільки окуповував незалежні держави й території інших держав, але й чинив там криваві злочини і репресії, депортуючи місцеве населення на каторгу в Сибір та винищуючи в тюрмах еліту цих народів. Тому не дивно, що народи Балтії сподівалися за допомогою Німеччини відновити свою державність і позбутися оскаженілих катів, а українці, білоруси, татари, кавказькі народи – здобути нарешті власні національні держави, не підневільні російському державморді.

Роже Гароді – французький політичний діяч, письменник, публіцист, філософ і один з теоретиків марксизму – в своїй книзі "Засадничі міфи ізраїльської політики" пише, що лідери єврейського народу також співробітничали з нацистами, щоб створити незалежну Єврейську державу в Палестині, і гітлерівське керівництво прихильно поставилося до орієнтації сіоністських вождів. Головний нацистський теоретик Альфред Розенберг писав: "Сіонізм потрібно всіма силами підтримувати, аби щорік контингент німецьких євреїв перевозився до Палестини".

Національна військова організація (НВО) в Палестині розробила "Основні принципи…, що стосуються розв'язання єврейського питання в Європі і активної участі НВО у війні на стороні Німеччини", де зазначено:

"З виступів керівників німецької націонал-соціалістичної держави випливає, що радикальне рішення єврейського питання передбачає масову евакуацію євреїв з Європи (гасло "Європа, очищена від євреїв"). Остаточно вирішити єврейське питання і звільнити єврейський народ – така мета політичної діяльності і довгих років боротьби руху за звільнення Ізраїлю (Лехи) і його національної військової організаці в Палестині.

Закінчення на 8-й стор.

ДО 20-РІЧЧЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

Степан Лесів – завідувач історико-меморіального музею Степана Бандери у Старому Угринові на Калущині. Народився 1975 року у сусідній з Угриновом Новиці. Разом із батьком, вчителем місцевої школи і неперевершеним грибником, часто бував у навколишніх і Чорному лісі, де майже кожний метр рясно скроплений кров'ю українських героїв, що на смерть ішли за нашу і майбутніх поколінь свободу. У студентські роки активно включився в громадську роботу, невдовзі очолив обласне молодіжне крило КУНу. Однак політична кар'єра не звабила його. Вирішив конкретною справою долучитися до висвітлення білих плям в страдницькій українській історії, до пошуку місць боїв і загибелі повстанців, їх належного пошанування. Над цим С.Лесів працює вже понад десять років у музеї. Молодший науковий працівник, завідувач фондами, заступник директора і останніх шість років очолює колектив музейників.

НЕСТИ ЛЮДЯМ ПРАВДУ

ПРО СТЕПАНА БАНДЕРУ, ПРО ВИЗВОЛЬНИЙ РУХ

Передісторія

Цьогоріч минає 20 років, як група ентузіастів, підтримана тодішнім головою середньоугринівської сільської ради Богданом Іванюком, започаткувала створення музею Степана Бандери в його родинному селі Старому Угринові, що на Калущині. У земляків Бандери мотивів було багато. Ще збереглася волею долі одна маленька кімнатка із колишньої священичої резиденції сільського пароха о. Андрія Бандери, де, власне, народився майбутній провідник українських націоналістів; ще жили люди, які добре знали священика, його дітей, тих, з ким Степан організовував хор, грав у виставах сільського драмколективу на гімназійних і спудейних вакаціях; ще в декого збереглися речі із родинного будинку священика, завбачливо заховані і збережені земляками. А ще відчули потребу численних гостей відвідати хоча б залишки цієї будівлі, аби спізнати атмосферу, відчути дух того часу. Ключ від неї доручили сусідському газді В. Дубині. (Нині він, один із працівників діючого музею жартує, що був першим його директором.) У кімнаті поволі більшало цінних експонатів. 21 січня 1991 року на надзвичайній сесії Калуських міської і районної рад у відповідь на злочинний третій вибух біля пам'ятника С.Бандері у Старому Угринові, організований військовими фахівцями тодішньої союзної держави, було вирішено, окрім спорудження нового пам'ятника на родинному обійсті ще й побудувати історико-меморіальний комплекс із справжнім музеєм. Невдовзі калушан підтримали і депутати обласної ради. У бюджеті були передбачені кошти на утримання музею, затверджено штатний розпис. Першим директором музею став Богдан Яневич. Держава взяла на себе відшкодування втрат родині, яка мешкала на цьому подвір'ї у новому будинку, що зазнав руйнувань від вибуху.

Працівники БМУ "Карпатнафтомашу" (серед яких було багато угринівців і сусідніх новичан), місцеві колгоспні будівельники з "Вільного Прикарпаття" звели і облаштували добротну оселю на новобудовах, підвели усі комунікації, а музейники тим часом записували безцінні спомини, шукали експонати. Численні гості, які приїжджали до Старого Угринова з усієї України, привозили до цієї хатини свої родинні реліквії, літературу, пов'язану з життям Степана Бандери, його родини, визвольним рухом, визначними його постатями.

До 50-річчя створення УПА в рамках всеукраїнського свята "Гомін Чорного лісу" поряд із цією маленькою хатинкою постав у бронзі Степан Бандера (автори: скульптори М.Пасіків, В.Яремчук, архітектор З.Давидюк). Наступного року чергові роковини загибелі Провідника вшанувала своєю присутністю голова Конгресу Українських Націоналістів Слава Стецько. З нею вперше після років тюрем і заслання (а це 60 років) прибули на родинне обійстя сестри Оксана і Володимира Бандери. Частим гостем став онук Бандери журналіст з Канади Степан Андрійович Бандера.

Наприкінці 90-х, під безпосереднім керівництвом голови обласної державної адміністрації Михайла Вишиванюка, районних очільників, силами усієї області на цьому подвір'ї виросла сучасна нова будівля, яка символізує вже собою початок 3-го тисячоліття (автори: архітектори О.Козак, О.Микуляк, І.Шимко). Музей відкрито під час велелюдного віча 30-го грудня 2000 року. Згодом відбудували всю резиденцію священика, осучаснили її новітніми матеріалами.

Щороку, 1-го січня, в день народження Степана Бандери, 14 жовтня – у день створення Української Повстанської Армії, 24-го серпня – в день Незалежності України сюди приходить українська спільнота: вчені і дипломати, митці і письменники, політики і урядовці, прості українці, люди інших національностей. Їдуть, аби подивитися на місце, звідки з-поміж пагорбів злетів у піднебесся орел, який став символом визволення нації, їдуть, як на прощу.

...Нині історико-меморіальний комплекс у Старому Угринові – окраса Калуського району. Як уже було зауважено, поряд із сучасною модерною будівлею, власне музею, стоїть хатина, на цілу епоху старша, – плебанія О.Андрія Бандери. За останні 20 років на цьому подвір'ї побувало понад півмільйона гостей. Їдуть навіть більше ніж в минулі роки. За півріччя 2011-го у музеї побувало більше відвідувачів, ніж за увесь 2010 рік.

Про сьогодення музею – наша розмова із його керівником, молодим науковцем Степаном ЛЕСІВИМ.

– Ви щойно згадали, як народжувався музей, – каже С.Лесів. – З приємністю відзначив, що більшість подій відбулися за моєю участю. За той час став земляком Бандери, живу у Старому Угринові. Отож, борг перед земляками маю виплатити правдою про Провідника, про визвольний рух. Правдою без ретуші, без так званого "в кожного вона своя". Перед нами має постати одна правда.

З висоти 20-ти музейних літ можу з гордістю сказати: зроблено багато. На початку 90-их нас засипали запитаннями колишні гімназисти Станіславівської гімназії. На багато з них ми тоді відповіді не мали. А сьогодні таких питань, певно, немає. Мало того, небагато з нас знають, що родина С. Бандери у повоєнне десятиліття перебувала у Австрії і Німеччині не лише під прізвищем Попіль. Ми ж не лише знаємо, а й маємо оригінали цих документів. З певністю можу сказати, що повнішого зібрання таких автентичних документів немає ніде у світі. За це безмежно вдячні німецькому Інститутові освітньої політики, адміністратором якого є Андрій Куцан, зять Степана Бандери. Саме на його запрошення мав можливість майже два тижні працювати у Мюнхені, вивчати архіви, зустрічатися з провідними діячами української еміграції, людьми з оунівських структур на німецьких теренах, навіть стати очевидцем суду над І.Дем'янюком. А ще побувати в тодішньому помешканні Бандери, пройтися тими сходами, на яких він упав, убитий підступно ворогом, на якусь мить затриматися у його тодішньому офісі (бюрі), помолитися на його могилі.

Цінні речі передав нам до музею Дмитро Злепко, відомий на заході дослідник, професор історії, Зенон Терешкун, до слова, теж колишній випускник колишньої Станіславівської гімназії, родина Куцанів. Вдалося також отримати унікальні матеріали архівів щодо діяльності закордонних частин ОУН, і серед них часопис "До зброї" 1945 року видання, вісник УГВР 1945 року.

Результатом моєї поїздки стало поповнення експонатів музею тисячами нових речей з приватних архівів Дмитра Миськова, Василя Зброжика.

– Скільки часу потрібно, аби відвідувачі музею побачили ці цінні матеріали?

– Ми маємо виготовити уніфіковані паспорти на нові музейні речі, занотувати їх у книзі надходжень предметів до музейного фонду. Втім, частину того, що я особисто привіз, відвідувачі мали вже змогу бачити 30-го червня.

На фото: зліва на право Володимира ДАВИДЮК-БАНДЕРА, Слава СТЕЦЬКО, Оксана БАНДЕРА, син Володимири Микола ДАВИДЮК. Жовтень 1993 р. Світлина з архіву музею.

– Я так розумію, згадані вами речі – то найновіші поповнення?

– Так. І не лише найновіші, вони безцінні. Тому я ще раз, користуючись нагодою, дякую нашим друзям з Німеччини.

– Серед численних експонатів бачимо унікальні твори мистецтва. Зокрема, для мене було цілковитою несподіванкою побачити бюст Головнокомандувача УПА Романа Шухевича роботи скульптора Михайла Черешньовського. Вперше на світлині бачила його у календарі української громади Аргентини за 1955 рік. А тут – оригінал!

– Кожна з таких речей вартує окремої розповіді. Все більше і більше переконуюся, що твір мистецтва також має свою долю, як і згадуваний вами бюст. Нам дарують унікальні вишивки, скульптури, роботи з дерева, картини, книги. І це дуже добре, бо це раз засвідчує, що Степан Бандера не був командиром бандформувань, як нам намагалися його подати. Бандера був справжнім лідером нації, яка у середині 20-го століття повстала у віковічному прагненні до волі. Саме у нас, у Старому Угринові, Слава Стецько, лідер КУНу, сказала, що про бандитів жоден народ не складає пісень.

– За роки свого існування музей змінював своє підпорядкування. Що скажете з цього приводу?

– Дуже цікавою є у цьому плані наша музейна біографія. Спершу, як і кожен подібний заклад, ми входили до структури відділу, управління культури. З відповідним фінансуванням. Ні для кого не секрет, що музеї фінансуються за залишковим принципом, навіть у залишковому фінансуванні культури. Намагалися якимось чином змінити статус. У своїх прагненнях виявилися однодумцями із вищим керівництвом. Отож справжнім дарунком долі вважаємо рішення обласної ради про передання історико-меморіального музею С.Бандери в управління і на баланс Прикарпатського університету ім. В.Стефаника. Вчена рада університету включила його у структуру, як науковий, навчально-методичний і виховний центр. Власне, з подачі науково-методичної ради університету і було затверджено нову концепцію музею. Праця музейників, завдяки тісній взаємодії з відповідними кафедрами вишу, стала системнішою, у пошуковій роботі запанував науковий і творчий підхід. Науковці університету у співавторстві з працівниками музею написали і видали цілу низку досліджень з історії Угринова, родини Бандери. Змістовнішим у історичному плані став культурно-просвітній краєзнавчий альманах "Бандерівський край", підготовлено багато краєзнавчих брошур, які охоче купують численні гості. Музей має велику бібліотеку. З нашої ініціативи і здебільшого власними силами впорядковано могилу матері С.Бандери Мирослави, похованої на місцевому цвинтарі. Вона стала основою своєрідного пантеону родини Бандери, на граніті якого викарбувано імена о.Андрія Бандери,розстріляного в липні 1941 року у Києві, його синів, Олександра і Василя, знищених нацистами, Степана, підступно вбитого більшовицьким агентом. Неподалік могили сестер – Марти, перепохованої із далекого Красноярського краю і Оксани, яка останні роки мешкала у Стрию разом із сестрою Володимирою і забажала бути похованою в Угринові.

Ми організовували пересувну виставку, з якою їхали по школах і закладах культури. Музей порівняно добре технічно оснащений, підключений до мережі інтернет. У лютому 2008 відбулася реорганізація. Нині ми є філією Івано-Франківського музею визвольної боротьби. Чи щось істотно змінилося? І так, і ні. Ми продовжуємо працювати. Плідно працювати особливо в архівах, організовуємо піші походи по місцях боїв наших повстанців, відшукуємо місця їх загибелі, встановлюємо березові хрести, разом із сільськими громадами пошановуємо їх спільними молитвами. У цій праці маємо дуже велику підтримку активістів "Меморіалу". Щороку в день народження легендарного командира УПА Р.Шухевича організовуємо наукові конференції, на яких кожен з доповідачів розповідає про те нове, що зроблене ним протягом року у дослідженні визвольного руху. Щоразу число учасників конференції збільшується. Це відрадно: все більше молоді зголошується для участі в її роботі.

І найсвіжіша інформація. 30 червня, під час проведення щорічного заходу, присвяченого Акту проголошення відновлення Української держави, відбулася презентація сайту історико-меморіального музею. Його адреса http://museum-bandera.if.ua/ . Невдовзі про наш музей, його роботу за лічені хвилини зможуть через світову мережу дізнатися в будь– якій закутині землі. Ми щиро вдячні комп'ютерному дизайнеру Андрієві Леськіву з Рогатина, котрий зробив музеєві такий подарунок. А також президентові осередку міжнародної федерації бойового гопака в Івано-Франківській області Віктору Павліву. Плануємо найближчим часом через інтернет дати можливість всім охочим віртуально помандрувати залами музею, поспілкуватися з його працівниками.

– А щодо фінансування?

– Це болюче питання для кожного музею. Врятувати ситуацію може меценатство. Поки що це віддалена перспектива. Хоча, можливо, могла би наблизитися, якби на державному рівні подумали про закон, який би зробив меценатство престижним.

– Якою, на ваш погляд, буде доля звання Героя України, якого удостоєний С.Бандера?

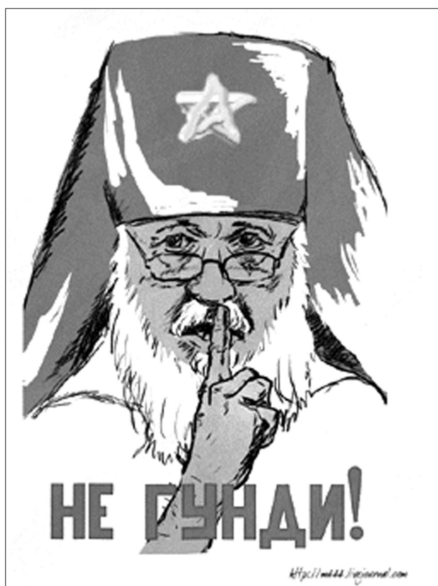
– Для цього є у нас суди. В одному переконаний, звання Героя Бандера заслужив у українського народу. І звання це не лише Бандери, а й сотень тисяч тих, хто боровся за Україну до останньої краплі крові. Нація, яка хоче сповідувати європейські цінності, повинна визнавати всіх, хто життя віддав за її незалежність.

Розмову провела
В.ПЕРЕГІНЯК

МОНІТОРИНГ СОВІСТІ

Володимир Даниленко – відомий сучасний український прозаїк, автор книжок "Місто Тіровиван", "Сон із дзьоба стрижа", "Лісоруб у пустелі", "Ґазелі бідного Ремзі", "Кохання в стилі бароко", "Капелюх Сікорського". У багатьох своїх творах письменник торкається духовної кризи людини і кризи суспільства. Сьогоднішня розмова з письменником – про кризу церкви.

ПАТРІАРХ КИРИЛ – ЯК УОСОБЛЕННЯ ДУХОВНОЇ ДЕГРАДАЦІЇ РОСІЇ

МОСКОВСЬКА ПАТРІАРХІЯ – ПОТУЖНА БІЗНЕС-ІМПЕРІЯ

– Пане Володимире, у вашому містичному романі "Кохання в стилі бароко" диявол приїждає в гості до настоятеля Києво-Печерської лаври, бо відчуває себе комфортно в цій святині серед близьких йому за духом людей. Ви хочете сказати, що хвороби суспільства безпосередньо пов'язані з кризою церкви?

– Насправді криза суспільства пов'язана з кризою віри. А церква – відображення того, що робиться в суспільстві, яке дедалі більше стає меркантильним і дедалі менше переймається такими речами, як віра, совість, християнські ідеали.

Сучасну церкву роз'їдають розбещеність і гроші. Ви подивіться, як почастішали в Україну візити патріарха Російської православної церкви Кирила, одержимого пронафталіненою візантійською ідеєю. Як кожен російський діяч зі старосвітськими комплексами, він – "собиратель земель", який менш за все переймається проблемами спасіння душі своєї пастви. А в Україні в нього доволі меркантильні інтереси – гроші.

Ще за Алексія II Кирило був замішаний у скандалі, пов'язаному з торгівлею тютюном, який вразив російське суспільство. Про це писало багато російських видань. Назву лише такі, як "Московский комсомолец", "Ленинградская правда", сайт науково-популярного журналу "Просветление знанием" тощо. Без митних зборів пан Гундяєв провозив через кордон, як гуманітарну допомогу, великі партії сигарет фірми "Філіп Моріс", які надходили в Данилів монастир. У митних документах було зазначено, що продавцем сигарет є Московська патріархія.

До тютюнового бізнесу притягнута й рідня нинішнього патріарха. Його сестра Лідія Леонова має близько 300 тютюнових структур. Під опікою патріарха також макаронна фабрика в Смоленську. Московська патріархія має комерційний банк "Пересвєт", який зосередив величезні капітали. А жоден зі 140 з гаком російських єпархіальних архієреїв публічно не підтвердив, що ці кошти були спрямовані на відбудову напізруйнованих храмів і монастирів. У відомстві паріарха Кирила є завод, що випускає воду "Святой источник". Гроші від продажу води надходять у той же банк "Пересвєт". Свого часу пан Гундяєв підписав угоду з компанією "АРТГЕММА" про створення спільного підприємства з обробки алмазів й торгівлі ними.

На сьогодні Московська патріархія – потужна бізнесова імперія, що займається збутом тютюну, алкоголю, алмазів, нерухомістю, туристичним і готельним бізнесом. Комерційна структура Московської патріархії придбала в Москві супермаркет "Скобелевський", а потім продала його за два мільярди рублів. Це лише невелика частина того, чим насправді займається патріарх Кирил, якому цих грошей панічно не вистачає, тож він уже давно носиться з ідеєю законодавчо закріпити церковні збори з кожного громадянина Російської Федерації.

І коли я бачу на вулицях Києва служителів Московського патріархату з жирними немитими головами і бідно одягнених фанатичних жіночок, які щотижня здійснюють магічні обходи навколо Верховної Ради, мені стає шкода цих задурених людей, які насправді не знають, чим займаються їхні пастирі-мільйонери.

ЯК ГУНДЯЄВА ПІЙМАЛИ НА НЕПРАВДІ

– До речі, а як ви прокоментуєте останній приїзд патріарха Кирила до Харкова?

– Якщо ви маєте на увазі фото з харківської площі Свободи, яке з'явилося на сайті "Фотолітопис Української православної церкави" й відразу зникло після того, як було виявлено, що кількість людей з бюджетних організацій, зігнаних харківською владою, була збільшена фотошопом, то скажу, що містифікації – одна з технологій РПЦ.

Патріарх Кирил якось зізнався, що особисто добре знав Мартіна Лютера Кінга, мовляв, у 1968 році він зустрічався з Мартіном Лютером Кінгом, і той йому сказав: "У мене є мрія…". Мартін Лютер Кінг був застрелений у Мемфісі 4 квітня 1968 року. Коли Кінг виголошував свою знамениту промову "У мене є мрія", пану Гундяєву було 17 років, він працював техніком-картографом у Карелії в Північно-Західному геологічному управлінні. Як міг нікому не відомий сімнадцятирічний юнак, до того ж за життя Мартіна Лютера Кінга ніколи не виїжджав з Радянського Союзу, зустрітися з ним, для багатьох досі залишається загадкою.

АГЕНТСЬКА КЛИЧКА – МИХАЙЛОВ

– У романі "Кохання в стилі бароко" є такий пасаж: диявол приїжджає в гості до настоятеля Києво-Печерської лаври, де "сплять сповиті в савани мумії печерських святих, а їх охороняють офіцери ФСБ в чорних сутанах". Чому ви вдалися до такої фантасмагорії?

– Насправді реальне життя перевершує всі фантасмагорії. На початку дев'яностих років у Росії вибухнув скандал, пов'язаний з архівами КДБ. Як з'ясувалося, більшість єпископів Російської православної церкви були активними співробітниками КДБ. Здавали інформацію про своїх віруючих, одержану на сповіді, розповідали про висловлювання й особисте життя священиків, про те, хто з радянських людей хрестив дітей.

У 1992 році Архієрейський собор створив комісію, яку очолив єпископ костромський і галицький Олександр. Вивченням архівів займалися тодішні депутати, священики Гліб Якунін і Лев Пономарьов. Тоді в ЗМІ просочилася інформація, що Кирил, який уже був митрополитом, теж пов'язаний з КДБ і мав псевдо Михайлов. Кирил почав скуповувати архіви КДБ. Зібравши компромат на верхні ешелони кліру, він маніпулював документами, залякував своїх ворогів серед єпископів, а коли Алексій II намагався вплинути на нього, то в ЗМІ відразу з'явився компромат на тодішнього патріарха Російської православної церкви. Особливо жорстко Кирил використав куплену в спецслужб інформацію на Архієрейському соборі під час виборів патріарха.

Основні конкуренти Кирила – брати Капаліни, митрополит калузький Климент і архиєпископ тобольський Дмитро, стали жертвами його чорного піару. Залякавши компроматом неугодних йому вищих церковних чиновників, Кирил став патріархом Російської церкви.

– Виходить, патріарх Кирил "порішав" у Росії всі свої питання й нарешті взявся за Україну. Невже в РФ церква вже все зробила, що треба було для її пастви?

– 6 квітня 2010 року білоруська "Народная газета" опублікувала матеріал "Деградація Росії при Путіні відображена цифрами, перед якими тьмяніють усі казки про наступаюче благоденство, які поширюють повністю пригнічені владою засоби масової інформації".

Ось лише деякі факти з цієї публікації. За показниками репресивно-правоохоронної системи, Росія займає перше місце в світі за кількістю ув'язнених (мільйон осіб), чотири мільйони росіян бомжує, три мільйони жебракує, у країні три мільйони вуличних повій, мільйон наркоманів. Щодня в Російській Федерації робиться десять тисяч абортів. Здійснюється понад 80 тисяч убивств на рік. У Росії випивають чотирнадцять літрів умовного спирту на душу населення (за іншими даними – 18). Вважається, що з вісьмох літрів починається фізична деградація нації. Кирил має рятувати душі своїх одноплемінників, але його женуть в Україну жадібність і хворобливі імперські комплекси.

У російському суспільстві зростає недовіра до церкви. 31 березня 2011 року три священики Іжевської та Удмуртської єпархій РПЦ Сергій Кондаков, Михайло Карпеєв та Олександр Малих припинили поминати в своїх храмах патріарха Московського та всія Русі Кирила, написавши йому листа, який поширили в блогосфері.

"Росії загрожує загибель, головною причиною якої є духовно-моральна катастрофа, – написали автори звернення. – І чи не тому не сталося разом із відродженням православних храмів відродження російської державності, армії, культури, сім'ї, оскільки в самому церковному житті не були поборені пороки, пов'язані з 70-літнім більшовицьким полоном?" Після звернення всі троє священики були відсторонені від служби.

У РОСІЯН НЕМАЄ МРІЇ

– Але хіба тільки церква винна в кризі суспільства? А як же влада?

– За часів керівництва Володимира Путіна Росія стала країною з найгіршими життєвими та економічними показниками. Згадувана білоруська газета навела дані, за якими за останні роки виробництво вантажних автомобілів у Росії досягнуло рівня 1937 року, комбайнів – 1933-го, тракторів – 1931-го, вагонів – 1910-го, взуття – 1900 року. Але потужна пропагандистська машина переконує, що насправді все добре. Країна стала економічно недорозвинутою, а зростання економіки забезпечується виключно газом і нафтою. Та Російська православна церква завжди потурала владі й ніколи не була до влади в опозиції. В Україні хоч основа суспільства знає, чого хоче: свободи, європейських стандартів, саморозвитку, достатку, сімейних цінностей.

Про якість церкви можна судити за якістю народу, якому вона служить. Я був на книжковому ярмарку в містечку Миколаєві на Львівщині, і розпорядниця ярмарку відрядила двох хлопчаків, щоб вони показали мені їхню каплицю. Підлітки завели мене на гору, де стояла невеличка церква без замків. Кожен подорожній міг зайти до неї і помолитися. Вся церква – в іконах і килимах. І я подумав: скільки часу побули б у цій церкві без замків ікони й килими, якби вона стояла десь у Боярці чи Макіївці? Я подивився з гори вниз. У долині розкинулося містечко з котеджами й чепурними будиночками. Ніде я не бачив п'яних чи написів на парканах і будинках. Біля церкви було людно.

ЧОМУ ВОЛОДИМИР БОЇТЬСЯ КИРИЛА

– Як ви розцінюєте можливості самостійної політики Української православної церкви МП? І які найбільші загрози несе експансія РПЦ?

– Якось, блукаючи територією Києво-Печерської Лаври, я відчув що опинився на фронті. Усі прилеглі мури були заклеєні листівками з двоголовими орлами і закликами до злиття з Росією, які хтось дбайливо здирав і обписував єхидними і злими репліками. Я побачив жорстоку інформаційну війну, джерелом якої була сама Лавра. Звісно, серед священиків Української православної церкви Московського патріархату є прихильники церковної автономії, але в цій церкві немає демократії.

Московський патріархат – останній оплот тоталітаризму. Це троянський кінь духовно збанкрутілої зарубіжної церкви. Там кожен священик боїться, що його виженуть з церкви або відправлять у глухе село за найменший натяк на інакомислення. Перед Великоднем на Хрещатику був вивішений величезний рекламний щит патріарха Володимира з вітальним словом. Але перед приїздом Кирила в Україну цей щит укоротили так, що залишився тільки портрет і обірвана фраза.

Добре знаючи, на що здатний Кирил, патріарх Володимир хоче спокійно дожити без репресій і анафеми.

А якщо говорити про Київський патріархат і Автокефальну православну церкву, то Кирил через російських агентів впливу в Україні, які мають зв'язки з владою, може вчинити з ними те, що вже зробив у Росії з Російською православною автономною церквою. Через суди всі її храми були відібрані й передані Російській православній церкві.

В Україні Кирил теж може піти за цим сценарієм. У деяких областях він навіть пробує його реалізувати. Усе ускладнюється російськими президенськими виборами 2012 року, до яких кожен кандидат захоче по-своєму насолити "братньому" українському народові, щоб зробити приємно собі і своїм виборцям. Українське суспільство, яке у своїй більшості є прихильником Київського патріархату, має бути готовим до того, що одного дня всі церкви Київського патріархату й автокефальної церкви оплюмбують пожежники, санстанція, навколо стоятимуть загони спецназу й братва біля джипів, а в пред'явлених судових рішеннях буде зазначено, що Володимирський собор стоїть не в тому місці, де мав стояти, документи про власника собору оформлені з порушенням чинного законодавства, а будівля заважає підземним комунікаціям, наприклад, до Євро-2012, тому її треба негайно передати більш надійній церкві. І про це відразу повідомлять усі російські телеканали, а голові Верховної Ради Володимиру Литвину в Москві почеплять ще один орден…

Розмовляв
Віктор ЗАГОРУЙКО
УНІАН

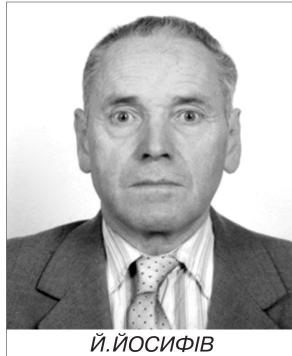
ПОСТАТІ

ЙОГО ЖИТТЯ – СЛУЖІННЯ УКРАЇНІ

Чимало прозових і віршованих розповідей Йосифа Йосифіва про наших національних героїв, жінок-героїнь, про різні події славного минулого і сьогодення ми чули і читали. Але сьогодні варто розповісти про нього самого. Хоча, хто в Дрогобичі не знає цього енергійного чоловіка, який у свої роки всюди встигає? Люди знають його з різних боків, і не всі здогадуються, що він є механіком, науковцем, винахідником, публіцистом, поетом-піснярем і – найголовніше – націоналістом, патріотом, громадським діячем.

Йосиф Йосифів народився 19 червня 1931 року в мальовничому селі Раневичі Дрогобицького району в сім'ї селян Василя та Розалії. Разом із маленьким Йосифом батьки виховували ще трьох синів і чотирьох дочок.

Початкову школу він закінчив у рідних Раневичах. Життя розкидало братів і сестер Йосифа. Два брати загинули в 1944 році, сестра Ольга вчилася в гімназії, була активною членкинею ОУН, через що її арештували в рідному селі. Йосиф Васильович сестру Ольгу вважає своїм ідейним наставником. Від неї він перейняв щиру любов до України, запізнав ідею українського націоналізму, завдяки їй став таким, яким він є.

Й.ЙОСИФІВ

Семирічну освіту Йосиф отримав у школі №10, яку називали "школою Колонтая" – іменем мецената, який побудував цю школу для українських сільських дітей.

Важко сказати, до чого Йосиф Васильович мав більший потяг: до гуманітарних чи до точних наук, однак через свою любов до механіки трудову діяльність розпочав у районних сільських електромережах. Від 1950 до 1954 року – служба в армії. Далі – вступає на навчання до Дрогобицького електромеханічного технікуму. Згодом іде працювати на Дрогобицький машинобудівний завод, де обіймає різні посади: конструктора, інженера з раціоналізації, інженера-технолога. У 1966 році Йосиф Васильович переводиться в Дрогобицьку лабораторію держнагляду. Там працює десять років і паралельно закінчує Львівський політехнічний інститут. Потім стає інженером з аналізу, планування, управління якістю продукції, одночасно заочно закінчує Московський центральний інститут патентознавства. Згодом його призначають керівником групи маркетингу. Йосиф Йосифів робить низку винаходів, серед яких вагоме місце посідає "Торцева ступенева фреза".

Коли настав час виходити на пенсію, він і не думав відпочивати. Пан Йосиф стає відповідальним секретарем відділу реабілітації Дрогобицької міської ради. За його сприяння матеріальну допомогу або компенсацію збитків отримало близько тисячі реабілітованих Дрогобича та району. Від 1996 року він працював інженером у Дрогобицькому механічному технікумі аж до цього року.

Трудовий стаж Йосифа Йосифіва – понад 60 років. За цей час він отримав чимало нагород і подяк. У 2008 році був учасником Міжнародної науково-технічної конференції "Техніка і технології монтажу машин" у Польщі, де виступив із доповіддю "Компонування та планування складальних дільниць у ХХІ столітті".

Пан Йосиф є активним громадським діячем. Він разом зі своїми соратниками Миколою Малинівським, Остапом Морозом, Ярославом Кирилівим, Іваном Жуком, Федором Харкавцівим та іншими заснував осередок Конгресу Українських Націоналістів у Дрогобичі, брав участь у роботі Першого збору КУН у Києві, головою якого стала Слава Стецько.

Працював на громадських засадах секретарем оргкомітету зі спорудження пам'ятника Степанові Бандері в Дрогобичі. Брав участь у зведенні пам'ятного хреста в Бійничах, у розкопках на шахтах Саліни та вшанування героїв визвольних змагань у селах Дрогобицького району, перепохованні жертв комуністичного режиму, брав участь у щорічних заходах із відзначення діяльності УГВР та ін.

Активно співпрацював із дрогобицьким товариством "Просвіта", деякий час виконував обов'язки члена Президії.

За свою діяльність нагороджений Подякою КУНу, медаллю "Захисника Вітчизни" та особливо важливою для ювіляра почесною відзнакою з нагоди 100-річчя Степана Бандери.

Його активна праця над виходом у 2010 році книги "Співаник УПА" була відзначена дрогобицькими міськими очільниками. На церемонії презентації "Співаника УПА" пан Йосиф отримав від міського голови відзнаку "За заслуги перед Дрогобичем".

Творчість – ще одна сторона життя Йосифа Йосифіва. Він автор слів до багатьох патріотичних пісень, упорядник збірки пісень "Повстанські орлиці" про жінок – учасниць національно-визвольних змагань, упорядник книги "З музикою у вічність" про життя і творчість Романа Сов'яка, автор багатьох статей у періодиці.

У родинному колі пана Йосифа теж поважний ужинок. Виховав сина і доньку, хоча став вдівцем понад три десятиліття тому. Велика родина з дітей, внуків та племінників платить щирою любов'ю пану Йосипу за його турботу та жертовність.

"Міцно тримай честь України" – носить назву одна з його публікацій. Міцно тримай честь України – це те, що завжди намагався і намагається сьогодні робити Йосиф Йосифів.

Побратими, друзі та велика родина ювіляра

ПОЗИЦІЯ

КОЛАБОРАНТИ

Закінчення. Початок на 4–5-й стор.

НВО, знаючи про сприятливе ставлення уряду рейху до сіоністської діяльності в Німеччині і до сіоністських планів еміграції, вважає, що:

1) Може існувати спільність інтересів між запровадженням в Європі нового порядку згідно з німецькою концепцією і істинними сподіваннями єврейського народу, що знаходять своє втілення в Лехи.

2) Можлива співпраця між новою Німеччиною і оновленою єврейською нацією.

3) Створення єврейської історичної держави на національній і тоталітарній основі, пов'язаної договором з німецьким рейхом, може сприяти в майбутньому посиленню позицій Німеччини на Близькому Сході.

За умови, що німецьким урядом будуть визнані національні сподівання руху за свободу Ізраїлю (Лехи), Національна військова організація готова взяти участь у війні на стороні Німеччини. Співпраця з рухом за звільнення Ізраїлю відповідала б останнім виступам канцлера німецького рейху, в яких пан Гітлер підкреслював, що будь-які операції і союзи допустимі з метою ізолювати і перемогти Англію".

Очевидно, що Організація Українських Націоналістів, у якої першим пунктом Декалогу стояло "Здобудеш Українську Державу, або згинеш в боротьбі за Неї", теж намагалася використати свій шанс і відновити державність. До того ж, воювати проти страшної більшовицької пошесті, яка принесла стільки лиха українському народові у 1939–41-у роках, було для них справою честі. Коли почалася німецько-радянська війна, В. Черчіль, перебуваючи на нараді командного складу британських військ у Єгипті, заявив таке: "Я буду пильно стежити за політичними діями Гітлера в Україні. Якщо фюрер проголосить Україну незалежною, то західні союзники програють війну, якщо ні – Велика Британія переможе" (газета "День", 17 червня 2011). Однак ОУН з нацистами не підписувала жодних договорів чи пактів, не присягала на вірність, не просила милостиню. Відомо, що батальйон "Нахтігаль", який був створений виключно для боротьби проти Москви за Суверенну Українську Державу, склав присягу на вірність Українській державі, а не Німеччині. Як тільки Роман Шухевич із своїм загоном увійшов у Львів, то відразу було виконано наказ Степана Бандери і 30 червня 1941 р. проголошено Акт відновлення незалежності України. Коли ж німецьке керівництво стало вимагати скасування Акту, в чому ОУН категорично відмовила, а потім почалися арешти керівників Організації (С.Бандеру заарештували 5 липня 1941 р.), то ОУН пішла в підпілля і розпочала боротьбу проти німецьких окупантів.

Трохи дивно, що і дотепер трактування колабораціонізму обертається тільки навколо співпраці з нацистами. Адже якщо Європарламент визнав, що німецький нацизм і російський більшовизм – однаково злочинні тоталітарні режими, то співпрацю з Радянським Союзом теж треба визнавати за колабораціонізм. Після закінчення Другої світової війни колишні колаборанти з нацистами навввипередки кинулися колаборувати з комуністами і почали активно будувати соціалістичний табір. Миттєво були створені проросійські уряди в Польщі, Угорщині, Болгарії, Румунії, Чехословаччині, Югославії і навіть у Німеччині. Таки колаборували з Радянським Союзом, а не насправді щось там спільно будували. Бо коли СРСР зайшов у економічну і політичну безвихідь, то вони негайно вийшли із соцтабору.

Отже, можемо зробити висновок, що лише українська нація – єдина із численно великих європейських народів – не колаборувала ні з нацистами, ні з більшовиками. Кращі сини українського народу в минулому столітті мали одну-єдину святу мету – здобути Українську Самостійну Соборну Державу: вони віддавали свої молоді життя, захищаючи УНР і ЗУНР; повстанці Холодного Яру запекло боролися проти комуно-більшовицької орди під гаслом "Воля України або смерть!"; Організація Українських Націоналістів захищала рідний народ від ополячення; воїни "Карпатської Січі", велику допомогу в створенні якої надала Організація Українських Націоналістів, мужньо боролися проти угорських окупантів, захищаючи Українську незалежну державу на Закарпатті – Карпатську Україну; Українська Повстанська Армія впродовж 10-и років воювала проти німецьких і російських окупантів. Вони не йшли на компроміс і не тулилися до сильнішого, не йшли покірно на шибеницю й у газові камери – вони боролися. Вони були справжні лицарі, які здобули для нас Незалежну Україну!

Василь ШПІЦЕР

ПОЗИЦІЯ

НАРУГА НАД СВЯТИНЯМИ – ЗЛОЧИН

Вінницька обласна організація Конгресу Українських Націоналістів спільно із місцевими осередками Народного Руху України, Спілки офіцерів України, ВТ "Просвіта" ім.Т.Шевченка, а також Подільським центром прав людини ухвалили звернення до міської влади Вінниці та правоохоронних органів міста. Звернення має на меті привернути увагу до неодноразових актів вандалізму у Вінниці, зокрема, до пошкодження пам'ятника Українським січовим стрільцям і воякам ОУН-УПА, яке сталося черговий раз четвертого липня цього року.

У зверненні сказано: "Вважаємо акт вандалізму не випадковим, а цілеспрямованим і таким, що мав злочинний умисел з метою вчинити наругу над пам'ятником українським національним героям, борцям за незалежність України".

У зв'язку із цим патріотичні сили Вінниці вимагають: вжити всіх необхідних заходів для виявлення винних у пошкодженні пам'ятника Українським січовим стрільцям і воякам ОУН-УПА і притягнути їх до відповідальності; дати належну правову оцінку зазначеним діям і до Дня незалежності України прозвітувати перед громадою міста Вінниці про хід і наслідки розслідування; ухвалити рішення на сесії Вінницької міськради про забезпечення охорони і патрулювання в сквері поблизу пам'ятника Українським січовим стрільцям і воякам ОУН-УПА; винести рішення про відновлення пошкодженої меморіальної дошки на пам'ятнику коштом міського бюджету; підготувати проект рішення міськради про спорудження у Вінниці Пантеону слави на місці поряд із площею імені Василя Стуса, який складатиметься із трьох пам'ятників: Українським січовим стрільцям, борцям Організації Українських Націоналістів, воякам Української Повстанської Армії.

Прес-служба КУН

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"

Замовлення №

Наклад 14 000 прим.

Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9